

*De interitu imperii romani et Constantinopol.
etq, origine Saracena.*

II n
582

Q. D. B. V.
Diverfas

Diverfarum gentium

**IRRUPTIONES,
IMPERIO
LATINORUM
OCCIDENTALI**

quondam maxime fatales,

d. 14. Maji Anni decurrentis

post peracta sacra matutina

QUIDAM JUVENES

in

GYMNASIO ZITTAVIENSI

succinctis quibusdam orationibus recensentur,

His, ut

**MAGNIFICI
CURIAE PROCERES,**

reique literariae

PATRONI & FAUTORES

benevolas praebere aures dignentur,

ea, qua par est, observantia

petit

M. Adam Erdmann MIRUS,

Gymn. Con-Rect.

ZITTA E,

Character Michaelis Hartmanni.

199.





Uo florentiores res Imperii Romani per quatuor priora secula fuerunt; eo tristiora deinde decremента habuerunt. Constantinum M. terra marique invictissimum principem faces quodammodo ad fatale hoc malum praetulisse, nemo inficias ire potest. Cum enim, relicta Roma, Imperii sedem Constantinopolim transtulisset, legionesque, quas in Occidente habebat validissimas, in Orientem maxima ex parte adduxisset; multis gentibus nationibusque in praedam intentis, Occidentis limites patuerunt. Pro nam ad interitum viam aperuit divisio Imperii a Theodosio M. inter filios duos Arcadium & Honorium facta, ut ille Orientale, hic Occidentale teneret. Ita omnes cum hac divisione Imperii vires fractae & debilitatae sunt, ut Occidens sua in dies decremента cerneret. Malum imminens auxit cum procerum assidua discordia, tum aperta Rufini, Stiliconis aliorumque perfidia. Inde factum, ut Imperium Occidentale modo infirmitatem perciperet; modo gravioribus morbis luctaretur; modo interitum singulis formidabilem haberet. Initium prodigiosae hujus mutationis statim incidit in tempora Arcadii ac Honorii. Sacer Imperii ordo omnino dissolutus est sub Augustulo. Nec Italia ante Caroli M. tempora vel verticem erigere, vel ex continuis bellorum fluctibus emergere potuit, sed finem unius mali alterius initium habuit. Gentes, quae Imperium Occidentale turbarunt, cum aliae fuerunt; tum potissimum Franci, Heruli, Gothi, Hunni, Vandali, Longobardi, Alani, Burgundiones & Sarraceni. Franci Germaniae populi jam sub Aurelio fines invadere Galliae tentaverant. Repressi vero tamdiu quieverunt, donec a Gallis ad repetendas illas terras ultro invitarentur. Fax & tuba tantorum motuum praefes Romanorum Festus fuit, crudelitate pariter atque libidine incolis exosus. Hinc, abjecto Romanorum iugo, quod a tempore Julii Caesaris gestaverant, in auxilium Francos vocarunt, & effecerunt, ut, interfecto Festo, pulcherrimas in Gallia civitates novi foederis socii sibi subjicerent, novum regnum erigerent, atque perpetua felicitate firmarent. In summis Italiae turbis eam terram invasit Herulorum rex Odoacer. Profectus enim a Rugis cum Herulorum, Thoricilorum & Scirorum manu, cum Roma Imperium Romanum in Occidente evertit. Contra eum copias quidem suas duxit Orestes dux Imperatoris, easque validissimas; sed victus ab Herulis, omne robur Italiae perdidit. Odoacer Romam ingressus triumphantis more, magnas caedes tam in urbe, quam extra urbem fecit. Novus Italiae rex agrorum tertiam partem suis attribuens, nullum genus crudelitatis intermisit. Cumque multorum in se invidiam provocasset; Zeno Imperator Orientis, misso in Italiam exercitu, Odoacrum vicit, captumque interfici curavit. Gothi antiquam sedem in Scythia ad Tanaim & in Taurica Chersoneso habuerunt. Deinde in Thraciam & Pannoniam progressi sunt, ibique ex indulgentia Valentis Caesaris firmas sedes posuerunt. Successu temporis, divisio agmine, pars in Galliam, Hispaniam & Mauritaniam penetravit,
atque

atque West-Gothiam condidit. Alii se in Italiam contulerunt, a quibus Ost-Gothia nominata est. Hi Romam orbis dominam sibi subjecerunt, & peragrata Campania, Apulia, Lucania atque Calabria, varios numerarunt reges, donec regnum vi acquisitum plane amitterent. West-Gothi vero in Galliam effusi, mox superiores, mox inferiores varios fortunae casus experti sunt, donec tandem a Saracenis victi prostratique, Hispaniam e faucibus ereptam doleret. Hunnos duplices fuisse, albos & nigros, varia antiquitatis monumenta prodiderunt. Illos nominamus Orientales, Persis supra Oxum conterminos. Hos Occidentales, qui Nomadum nomine efferuntur. Hi ex Scythia egressi praedaeque cupidi, varias terras peragrarunt, donec Attila duce in proximas Danubio regiones penetrarent. Exosa his populis quies, bellorum subinde quaesitae causae. Conabatur quidem Theodosius Imperator armata vi furorem eorum rabiemque reprimere; vires tamen non diu post ita collegerunt, ut Martino ejus successori imperarent vectigalia. Mox Attila asperi moris tenax cum validissimo agmine per Germaniam & Italiam vagatus est, & caedibus, incendiisque omnia loca replevit, Cumque pari crudelitate pergrassset Galliam; Franci, Gothi aliique, foedere inter se facto, ducenta millia Hunnorum interfecerunt. Attritus hoc praelio Attila, cum Hunnis in Pannoniam rediit, regniue sedem ibi firmavit. Non diu post sanguinis profluvio interiit, relicto Chaba filio, qui cum reliquiis Hunnorum in Scythiam reversus est. Redierunt postmodum populi efferati domi, pugnaces foris, diuq; Hungariam obtinuerunt, donec Ugri & Juhri ex Russiae sylvis prodirent, & hodiernam Hungarorum gentem conderent. In hac rerum perturbatione Vandali quoque multas dederunt turbas. Hi enim, vastata Gallia, cum Suevis & Alanis ingressi sunt Hispaniam eam partem, quae nunc Vandalusia vocatur. Deinde, relicti sociis, Suevis quidem in Gallaecia, & Alanis in Lusitania, Africam occuparunt, & tam diu regnarunt, donec Belisarius dux Justiniani regnum eorum destrueret. Sub hoc Vandalorum regno orthodoxa Dei ecclesia gravissimis persecutionum procellis agitata est. Cum enim Gensericus rex eorum Carthaginem cepisset; templa eripere Catholicis, eaque Arianis tradere, renitentes crudeliter habere, nullus dubitavit. Filius ejus Honoricus patre crudelior caedibus, tormentis & exiliis contra eos grassatus est. Nec prius haec persecutio cessavit, quam Vandalicum regnum destrueretur, licet per intervalla quiesceret, restitutus aliquando in integrum Orthodoxis, mox iterum per Arianos expulsus. Longobardos fuisse Germaniae populos, cum Strabone & Ptolemaeo alii doceant, Bellicosissimi hi populi egressi sunt in eam Pannoniae partem, quae Italiae vicinior est. A Narsete Justinii II. duce in Italiam evocati ingressi eam sunt, multisque occupatis urbibus, regnum Longobardicum crexerunt. Tantum illud incrementa habuit, ut barbari spe improba omnem Italiam complecterentur. Desiderius ultimus eorum rex a Carolo M. victus & in Galliam abductus est, cum ab ipso Longobardorum ingressu in Italiam regnum eorum stetisset an-

nos

FK Tn 582

x 333 M06

nos sexcentos. Alani, docentes Dionē a Massagetis ducunt originem. Sub Adriano Imperatore invaserant Mediam. Deinde paulatim ex Asia in Europam venerunt, & circa Danubium fluvium resederunt. Cumque tempora ingruerent, barbarorum irruptionibus variis tormidolosa; nec Alani ab Hunnis pressi impetum eorum sustinere potuerunt, sed novas sibi sedes quaesiverunt. Non diu post, Hunnis adjuvantibus, quos olim hostes erant experti, de sedibus suis Grutungos deturbant. Efferati hi populi postmodum cum aliis Barbaris societatem iniverunt, bellorumque causas quaesiverunt. Sub Honorio Alaricus Gothos, Alanos & Hunnos ex inferiori Pannonia in Italiam evocavit, effecitque, ut rapinis, caedibus & incendiis omnia miscerentur. Cumque Gallia, pulsis Vandalis, Francorum crudelitati pateret. Alani juncti Suevis & Vandalis ingressi sunt Hispaniam. Mox Gensericus Vandalorum regem ex Hispania in Africam secuti sunt, regnumque novum erexerunt. Nec Gensericus, cum ex Africa in Italiam trajecteretur, meliores audaciae sive socios, sive ministros his Vandalis invenit. Sic nunquam nec quieti, nec contenti acquisitis terrae finibus fuerunt Alani, donec tandem temporum iniquitate omnino attererentur. Burgundiones more aliarum gentium non contenti sedibus suis, varia loca occuparunt. Cum enim Gothos paterentur graves, eorumque crudelitatem avertere minus possent; novas apud Alemannos sedes quaesiverunt. Magnum terrae tractum occuparunt, qui inter Alpes & Maguntinum agrum intercipitur; cum mox cum Vandalis Suevisque iter facerent in alias Galliae partes, regnumque ibi erigerent, quod Burgundiae nomine exprimebatur. Successu temporis in tantum fastigium illud excrevit, ut utramque Burgundiam, agrum Lugdunensem, Delphinatum & Provinciam ambitu suo complecteretur. Senior quidem, sed longe immanior fuit Saracenum impetus & Christianae reipublicae maxime fatalis. Collecti illi sunt ex agresti Arabum, manu, atque duce & antesignano Muhammede a Sara, Abrahami conjuge, sibi nomen attribuerunt. Obruerunt multas variasque terras, more tempestatis alicujus repentinae, & incolis miseris tristem interitum accelerarunt. Majora incrementa habuissent, nisi Caroli Martelli invicta virtus perverfis eorum conatibus frenum injecisset. Ipsi postea Saraceni discordia dilapsi, in quinque partes abierunt, quarum tres priores Persarum Turcarumque potentia absorpsit; quartam Gothorum fortitudo in Hispania attrivit; ultima in Mauritania resedit, & potentissima regna in illa terra erexit. Interim Saraceni Turcis juncti, vastum illud Imperium, quod vulgo Osmanicum dicitur, erexerunt, quodque plurima per Africam, Asiam & Europam regna complectitur. Praetereo alias gentes, quae Imperio Occidentali tristem ruinam accelerarunt, numero quidem plures, quam haec pagina capere possit. Consideraturi igitur hos quietis publicae turbatores; non temporis feriem observare lubet, sed ad sequentem ordinem dicenda omnia revocabimus.

Antecedentia quidem proponet **Johann Gottfried Heinge/ Z. L.**

Dialogum habebunt germanicum adolescentes duo,

Carolus Wengel de Lanckisch, Z. L. & **Johannes Gottfried Hantschel**/ Hennersd. Luf.

Salomon Gottlieb Schletter/ Dietersch. Luf. res Francorum recenset.

Johannes Gottfried John/ Hirschfeld. Luf. Herulos habebit.

Johannes Gottfried Hensel/ Hertzberg. Sax. Gothorum bella adjiciet.

In dialogum secundum eumque germanicum descendit

Johannes Christianus Peschek/ Z. L. & **Johannes Gottlieb Tiefner**/ Z. L.

Jonannes Georgius Gohle/ Oderwitz. Luf. efferatos Hunnorum mores producet.

Augustus Gottlob Mirus, Z. L. enucleabit ad historiam Vandalorum pertinentia.

Johannes Gottfried Eßner/ Z. L. Longobardorum immanitatem ob oculos ponet.

Tertium colloquium instituent

Johannes Gottlob Lobschobor/ Z. L. & **Christianus Gottlieb Dallmeyer**/ Z. L.

Christianus Ehrenfried Eisersdorff/ Z. L. dicet de Alanis.

Johannes Friedrich Scholze/ Z. L. Burgundiones enarrabit.

Christianus Friedrich Schwarzbach/ Z. L. Saracenum impetum enucleabit.

Consequencia habebit **Johann Gottfried Philippi**, Geith. Misn.

Golloquio quarto claudent Actum:

Jo. Christianus Schubar/ Z. L. & **Johannes David Arnold**/ Z. L.

Cognovimus, quae a discipulis nostris expectanda sint. Hoc unum restat, ut DNN. PATRONI, FAUTORES & AMICI nobis indulgeant gratiosam praesentiam. Quod ut faciant, qua possum observantia, oro rogitoque.

P, P. Dom. Cant. MDCCXVI.

VD18

MO.

*De interitu imperii romani et Constantinopol.
abq; origine Saracenar.*

II n
582

Q. D. B. V.
Diverfas

Diverfarum gentium

IRRUPTIONES, IMPERIO LATINORUM ACCIDENTALI

quondam maxime fatales,
14. Maji Anni decurrentis
post peracta sacra matutina

DAM JUVENES

in

SIO ZITTAVIENSI

quibusdam orationibus recensentur,

His, ut

MAGNIFICI IAE PROCERES,

reique literariae

ONI & FAUTORES

volas praebere aures dignentur,
ea, qua par est, observantia
petit

Dam Erdmann MIRUS,
Gymn. Con-Rect.

ZITTAE,
tractere Michaelis Hartmanni.

199.

